

A SZIRÉNIA ÖRÖKSÉGE SOROZAT MÁSODIK KÖTETE

TRITON

A N N A B A N K S

Dream
válogatás

Emma nemrég csöppent bele a szirének világába, amely nemcsak váratlan fordulatokat tartogat a számára, hanem szerelmet is. Galén, a tengeri herceg az első pillanattól kezdve rabul ejti. De amikor Emma végre megbékél vele, hogy különleges képessége a szirénekhez köti, egy titok újra megrengeti a világát: édesanyja egy réges-régen eltűnt hercegnő a Poszeidón-házból. Ez a tény megkérdőjelezi Emma egész eddigi életét. Féltvéként az emberek különcknek és bogarasnak tartják, a szirének között pedig utálat tárgya. Ha ez még nem lenne elég gond, édesanyja feltűnése a szirének világában egymás ellen fordítja a két királyságot, Poszeidont és Tritont. Vajon Emmának most mit kellene tennie? Eldöntheti, hogy teljesíti Galén kérését, és távol tartja magát a tengeri világ problémáitól. Vagy kockára tesz mindent, fölfedi kilétét és különleges tehetségét, hogy olyanok életét mentse meg, akiket nem is ismer. Vajon hátat fordít-e Emma eddigi szárazföldi életének, hogy a víz alatt tanyázó sziréneknek segítsen? Hová köti a szíve és a sorsa?

Anna Banks így mesél magáról:
„Niceville-ben nőttem fel, és ott is
érettségiztem. Igazi déli lány vagyok.
Imádom a rántott csirkét, a csokoládét,
a régi filmeket és a Starbucksot. De
utálom a kondizást, a medvecukrot és
a gyűlölködőket. Mielőtt írásra adtam
a fejem, dolgoztam banktisztviselőként
és éttermi felszolgálóként is.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.byannabanks.blogspot.hu

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Banks kiválóan ír, remekül ábrázolja a természetfölötti, tengermélyi világot. Különleges és titokzatos helyekre vezeti olvasóit, ahol más törvények és szokások uralkodnak, mint itt, az embervilágban.”

Booklist

„Emma története új fordulatot vesz. És noha pár kérdésre választ kapunk, helyükre újabbak kerülnek, amelyek letehetetlenné teszik a könyvet.”

Amazon

„Most még jobban megismerhetjük Emmát meg Galént, és tanúi lehetünk lassan kibontakozó szerelmüknek, így végleg szívünkbe lopják magukat.”

Goodreads

„Elbűvölő. Épp, mint a szirének éneke. Emmának nemcsak saját magával kell szembenéznie, hanem az új helyzettel is, hogy édesanyja sem az, akinek eddig hitte. Hihetetlen kalandot ígérő rész.”

Publishers Weekly

„Folytatódik a szirének lenyűgözően izgalmas története egy nagy adag romantikával fűszerezve és humoros elemekkel nyakon öntve. Szórakoztató regény azoknak, akik a sellőfantáziák hullámain szándékoznak lovagolni.”

Kirkus Reviews

A N N A B A N K S

TRITON

—• részlet —•

1

NEM AKAR kinyílni a szemem. Olyan, mintha pilláimat festék helyett vas vonná be, hiába is küzdenék ellene, súlyától úgy nehezedik el a szemhéjam, akár valami nyugtatószer hatása alatt.

Nem tudok tájékozódni. Részben azonban ébernek érzem magam, mintha az óceán fenekéről a felszínre úsznék, de a testem lebeg, mintha már odafent ringatnának a hullámok.

Kábán mérem föl többi érzékem állapotát.

Hallás. Úton robogó gumiabroncsok letompított zaja. Ismétlődő, vacak refrén valami nyolcvanas évekbeli zenét sugárzó rádiócsatornán. Régóta javításra érett klímaberendezés sziszegése.

Szaglás. Anyu parfümjének föllebenő illata. A kocsijának bőrkárpitozása. A mindig a visszapillantón himbálózó légfrissítő fenyőaromája.

Tapintás. A biztonsági öv olyan szögben vágja a nyakamat, amit később még meg fogok bánni. Izzadt vádlim a bőrhuzathoz tapad.

Autókirándulás.

Valaha imádtam ezt a szüleimben. Hazajöttem az iskolából, és már bepakolt kocsival vártak. Határozott cél nélkül vágtunk neki anyuval meg apuval, és néha a legjobb barát-nőmet, Chloét is magunkkal vittük. Furikáztunk, nézelőd-tünk, s ha többet akartunk látni, megálltunk. Múzeumok-nál, nemzeti parkoknál és különleges boltocskáknál, amik például a sziklás-hegységi állítólagos majomember gipszbe öntött lábnymait árulták. Áldozatul estünk apu amatőr fo-tós kedvtelésének, turistásan pózoltunk a fényképezőgép előtt a szuvenirgyűjtés kedvéért. A házunk mindmáig gya-korlatilag a hajdani autókirándulások tanúbizonyságaival van kitapétázva – számárfület mutatunk egymásnak, kan-csalítunk, és elmeápoltak módjára kiöltjük a nyelvünket.

A kocsi nagyot zökken, gondolataim vad vágtában ker-getik egymást. Egyfajta szellemi forgószelekként kavarnak az emlékek, egy-egy tiszta kép kimerevedik és fölnagyító-dik, mint a hétköznapi megannyi elcsúszott pillanata. Anyu mosogat, Chloe rám mosolyog, apu a konyhaasztalnál ül, Galén a hátsó ajtón át távozik.

Várjunk! Galén...

Az összes jelenet sorba rendeződik, összefűződik, föl-gyorsul, az állóképekből pedig életem filmje elevenedik meg. Egy film, ami megmutatja, hogyan kerültem becsa-tolva, kótyagosan és zavarodottan anyu kocsijába. Ekkor eszmélek rá, hogy ez nem a McIntosh család autókirándu-lása. Nem lehet az.

Két és fél év telt el azóta, hogy apukám rákban meghalt.

Három hónapja annak, hogy Destin partjainál cápa ölte meg Chloét. Ami azt jelenti, hogy három hónappal ezelőtt ismerkedtem meg Galénnal azon a strandon.

És nem tudom, mennyi ideje már, hogy Galén a legjobb barátja, Tóraf társaságában elindult a házunkból, hogy megkeresse Gromot, aki szirén, azaz halember. Egy halember, akinek az én anyámmal kellett volna párt alkotnia. Anyámmal, aki egyúttal a poszeidóni vérvonalból származó Nália, a rég eltűnt, halottnak hitt királyi hercegnő, aki azért él sok-sok éve a szárazföldön, mert...

Ha már anyunál tartunk, ő királyi fensége baromira bedilizett.

Engem pedig elraboltak.

2

GALÉN IDŐNKÉNT lopva Gromra pillant, ahogy a New Jersey-i tengerparthoz közelednek. Érzelmek után fürkész Grom arcán, talán a boldogság, hála vagy izgalom felvillanására vár. Valami megnyugtató jelre, hogy helyesen döntött a bátyja idehozataláról. Valami biztató nyomra, hogy nem zilálta szét teljesen élete fonalát, amikor elárulta Gromnak, merre járt. Kivel töltötte az időt. És miért.

Grom azonban szokás szerint zárkózott, akár egy osztriga, merev héj védelmében őrzi lényét. Galénnak pedig szokás szerint fogalma sincs, hogyan csalogassa elő a páncéljából. Még most is, ahogy a sekély mederszakaszhoz érnek, Grom úgy mozog, mint egy darab érzéketlen uszadékfa, amely folytatja elkerülhetetlen sodródását a part felé.

Galén egy ismerős kő alól fürdőnadrágot vesz elő – Emmaék háza környékén számos ilyen rejtékhelye van –, és átadja Gromnak. Hagyja, hadd bámulja bátyja a hawaii mintás anyagot, amíg ő és Tóraf megkeresik és fölhúzzák a saját sortjukat. Mielőtt átvált emberi alakjára, türelmesen kilazítja

izmait, öklével végigdögönyözi halfarkát, ami szünet nélkül sajog, mióta elhagyták a tritoni területet: egyre gyülemlik benne a feszültség az immár küszöbönálló esemény, Grom és Nália egymásra találása miatt.

Mindannyian remélik, hogy most majd választ kapnak kérdéseikre.

Végül Grom is emberi alakot ölt, és olyan óvatosan bújik a rövidnadrágba, mintha azt cápafogakkal bélelték volna ki. Galén legszívesebben szólna neki, hogy az öltözködés a dolog könnyebbik része.

– A ház csak pár lépés a fövényen – mondja ehelyett.

Grom összeszorított ajakkal bólint, és egy hínárdarabkát szed le az orráról, ahogy a feje kibukkan a vízből. Tóraf már a parton áll, úgy rázza le magáról a vizet, mint egy jegesmedve. Galén nem lepődne meg, ha Tóraf futásnak eredne, hogy minél hamarabb a házhoz érjen, elvégre Galén határozott kívánságára hátrahagyták Raínát. Tekintettel arra, hogy ez idő szerint mindkét királtságban száműzöttekké váltak, valószínűnek tűnt, hogy Grom inkább hisz Tórafnak, mint a saját testvéreinek. Szerencsére Jadór ért oda hozzá elsőnek, és már tájékoztatta a Triton-házi uralkodót, hogy saját maga észlelte Nália lüktetését. Jadór képzi ki az összes nyomkeresőt, és ő Tóraf mentora. A szava vitathatatlan.

Mégis sokkal könnyebb lett volna, ha Nália egyszerűen elkíséri Galént meg Tórafot a tritoni területre. Majdnem olyan nehéznek bizonyult meggyőzni Gromot, hogy Nália él, mint rábeszélni a partraszállásra. Akárcsak Grom, Nália is elzárkózott, a legcsekélyebb magyarázatot sem volt hajlandó adni a sok-sok esztendeje történetekre. Végül összesen egy fojtott hangú kérést tudtak kicsikarni az asszonyból:

– Hát akkor hozzátok ide Gromot!

Galén helyett, hogy a sikoltozva rúgkapáló Náliát a vízbe vonszolta, és Emma őbelé vetett bizalmát lerombolta volna, hirtelen úgy döntött, mindkettejüket Raína felügyeletére bízza, bármilyen viszonylagos is a nővére esetében a „felügyelet” jelentése.

Nem vesztegethették azonban tovább az időt, hiszen Jadór kezdeti előnye alapján esetleg már útnak is indíthatnak egy kutatócsapatot, és ha még nem, Galén tudta, hogy rövidesen intézkedni fognak erről. És nem kockáztathatta meg, nem hagyhatta, hogy rátaláljanak Emmára. A gyönyörű, makacs, félvér Emmára.

Kicsit nyugtalanította, hogy Nália hagyni fogja.

A három gyalogló Emmáék hátsó tornácához menet mélyedéseket tapos a homokba, valaki más – valószínűleg Emma – nemrégiben velük párhuzamosan haladva hagyott a parttól kiinduló lábnyomokat. Galén tudja, hogy ez a pillanat örökre a memóriájába fog égni. A pillanat, amelyben bátyja, a tritonkirály emberi ruhába öltözve lépked egy emberkéz építette ház felé, napsütéshez nem szokott szeme hunyorog az éles fényben.

Vajon mit fog mondani Náliának? Mit fog tenni?

A tornáclépcső deszkája nyikorog meztelen talpuk alatt. Tóraf félretolja az üvegajtót, és betessékeli Galént meg Gromot. Galén gyomra pedig görcsbe rándul.

Bárki kötözte is Raínát a konyhaszékhez – ugyanahhoz, amelyet legutóbb Nália foglalt el –, gondoskodott róla, hogy a lány fájdalmasan a padlóra boruljon, ha túl sokat próbálna mocorogni. Kezét villanydróttal kötötték hátra, bokáját egy-egy nadrágszíjjal rögzítették a szék lábához. A szájára tapasztott széles, ezüstszerű szigetelőszalag miatt minden haragja kidülledő szemébe összpontosul.

– Szegény hercegnőm! – szalad párjához Tóraf. – Ki bánt el így veled? – húzza meg óvatosan a szalag egyik sarkát. A lány elkapja tőle a fejét, és dühösen szidalmazza, bár ebből nem sok hallható.

Galén odalép hozzájuk, és azonmód lerántja a szigetelőszalagot a lány szájáról.

– Ezt direkt csináltad! – visítja Raína, és ádáz tekintettel méri végig bátyját.

A fiú ragacsos gombóccá gyúri a szalagot, majd a földre dobja.

– Mi történt?

– Ezúttal végleg meghalasztom Náliát – húzza ki magát Raína.

– Értem. De mi történt?

– Megmérgezett. Vagy valami.

– Triton szigonyára, Raína, nyögd már ki, hogy mi tör...

– Nália egyre azt hajtogatta, hogy ki kell mennie, ezért megengedtem neki, hogy használja a földszinti mellékhelyiséget. Úgy gondoltam, már nem fog cirkuszozni, mert miután elmentetek, láthatólag lecsillapodott, hát kioldoztam. Csak aztán nagyon sokáig maradt odabent – mutat Raína a lépcső alatt nyíló mellékhelyiségre. – Szóval ellenőriztem. Többször is kopogtam, de nem válaszolt. Kinyitottam az ajtót, bár rögtön tudhattam volna, hogy valami nem stimmel, ha nincs bereteszelve. Azután hátulról elkapott, és valamit az arcomhoz nyomott. Még arra emlékszem, hogy Emma az ajtóban állva kiabál Náliával. Mire magamhoz tértem, ezen a széken ültem, lekötözve, mint egy közönséges ember.

Tóraf végre kiszabadítja. A lány megvizsgálja a csuklójába vágódott vörös csíkokat. Dörzsölgeti őket, fölszisszen.

– Ezt még megkeserüli. Irtó leleményes tudok ám lenni. Ajjaj – kap a gyomrához Raína. – Azt hiszem, mindjárt...
– Becsületére legyen mondva, hogy megpróbál elfordulni Tóraftól, aki most a sarkára ülve a lány lábának kiszíjazásán fáradozik. De mintha eleve a fiú lett volna a célpont, Raína rókázása valahogy őrá irányul. – Jaj, ne haragudj! – sajnálkozik a lány hányástól csöpögő állal. Azután fölmordul, úgy vicsorgatja a fogát, mint egy pirája. – Gyűlölöm azt a nőt!

Tóraf letörölgeti a válláról a nedves darabokat, és gyöngéden fölsegíti Raínát.

– Gyere, hercegnőm! – mondja neki. – Letisztogatunk. – Odébb csúsztatja a karjában, és félig Galén felé fordul.

– Ez most komoly? – hitetlenkedik Galén. – Nem érünk rá ilyesmire. Nem hallottad, mit mondott Raína? Emma és Nália elmentek.

– Tudom – ráncolja a homlokát Tóraf. Gromhoz fordul. – Csak hogy tudja felséged, Nália hercegnő felbőszített, mert így megkötözte Raínát.

Galén végigszánt a haján. Tudja, hogy megy ez. Tóraf használhatatlan, amíg kellőképpen le nem higgad, és újra jókedvre nem derül. Ha most megpróbálná bármi egyébre rávenni legjobb barátját, csak az időt vesztegetné, azt pedig most nem engedhetik meg maguknak. *Hihetetlen!*

– A második emeleten van zuhanyozó – int fejével a lépcső felé Galén. – Emma szobájából nyílik.

Grommal figyelik, amint Tóraf fölmegegy a testvérükkel, és eltűnik a szemük elől.

– Ne félj, hercegnőm! – hallják gügyögését. – Emlékszel, milyen finom illatúak Emma tisztálkodószerei? És ott a sok csinos ruhája, amit úgy szeretsz hordani...

Grom oldalra hajtott fejjel néz az öccsére.

Galén tudja, hogy súlyos a helyzet. Kihozta a bátyját a szárazföldre, hogy az újra találkozhasson rég elveszett szerelmével, a rég elveszett szerelme pedig megkötözte a testvérüket, és elszökött.

Nem beszélve arról, milyen törvénysértőnek látszik ez az egész. Raína emberi ruhát visel, emberi tisztálkodószerekkel zuhanyozik, és emberi ennivalót okád ki. Csupa bizonyíték, hogy Raína sokkal jobban ismeri az emberek életmódját, mint szabad lenne.

Galénon azonban most nem látszódhat kívülről az idegesség. Emma eltűnt.

Úgy érzi, minden idegszála a szíve köré fonódik, és anyyira szorítja, hogy egyfolytában sajog. Kivonul a konyhába, és kitárja a garázsba nyíló ajtót. Nália autója hiányzik. Lekapja a falra szerelt telefon kagylóját, és Emma mobilját tárcsázza. A készülék a pulton rezeg – mindjárt a lány anyjának mobilja mellett. Rettegés rántja görcsbe a gyomrát, miközben emberi asszisztensét, Rachelt hívja. A hűsleges, odaadó, találékony Rachelt. A sípszó után azt mondja:

– Emma meg az anyja elmentek, szeretném, ha megkeresnéd őket. – Leteszi, a hűtőszekrénynek támaszkodik, és egy szökőár türelmességével vár. Amint cseng a telefon, fölkapja, kis híján leejti. – Halló?

– Szióka, szépfü! Amikor azt mondta, hogy Emma meg az anyja „elmentek”, úgy értetted...

– Úgy értettem, hogy Raínát megkötözve találtuk a házukban, és a lány anyjának autója nincs itt.

Rachel sóhajt.

– Hagynod kellett volna, hogy GPS-nyomkövetőt tegyek bele, amikor akartam.

– Ennek most nincs jelentősége. Meg tudod keresni őket?

– Tíz perc múlva ott vagyok. Ne csinálj semmi butaságot!

– Például mit? – kérdezi Galén, de a nő már letette.

A fiú Gromhoz fordul, aki képkertet tart a kezében. Ujjával körberajzolja Nália arcát.

– Ez hogy lehet? – kérdezi halkán.

– Fényképezésnek hívják – magyarázza Galén. – Az emberek bármelyik pillanatot meg tudják örökíteni egy esz-közzel, aminek a neve...

– Nem – rázza a fejét. – Nem így értettem.

– Aha. Akkor hogy értetted?

Grom fölmutatja a fotót. Nália arcának kinagyított, fekete-fehér képe, valószínűleg hivatásos fotós készítette.

– Ez Nália. – Kezével végigszánt a haján, ezt a gesztust Galénnal mindketten az apjuktól örökölték. – Miként lehetséges, hogy él, és én csak most értesülök róla?

Galén sóhajt. Nem tudja a választ. Még ha tudná, akkor sem az ő dolga, hogy feleljen a bátyjának. Hanem Náliáé. Nália felelőssége. *És sok szerencsét a kifaggatásához.*

– Sajnálom, Grom, de nekünk semmit sem akart elmondani.

3

MINÉL TOVÁBB bámulom a helyiség fröcskölt mennyezetét, annál inkább rafinált mozaikra emlékeztet. Egyenetlen, fehér felületét tetőbeázások sárga karikái teszik érdekesebbé, a motelszoba előtt álló autóról visszaverődő fény világos, absztrakt mintát rajzol rá. Próbálok címet találni ennek a gondolatébresztő képnek, és a „Megdicsőült rücskösség” mellett döntök.

És ekkor válik nyilvánvalóvá, hogy elterelem saját figyelmet a hajtűkanyarról, amit az imént vett az életem. Vajon Galén visszatért-e már? Vajon mit szól a helyzethez? Vajon Raínának nem esett-e baja, ugyanolyan gyilkos fejfájást kapott-e, mint én, ugyanúgy hat-e a kloroform a telivér szírekenre, ahogy az emberekre? Fogadok, hogy ezután tényleg megpróbálja leteríteni anyukámat a szigonyával, erről pedig újra eszembe jut az elmúlt huszonnégyszáz óra tébolya.

Az előző éjszaka jelenetei játszódhatnak le ismét a fejemben, pillanatképek gyűjteményeként, ami a szívdobbanások között rögzült bennem:

Dübb!

Galén a mosogatóvízbe meríti a kezét.

– Azt hiszem, elég sok tisztáznivalónk van, Nália.

Dübb!

Anyu képe, amint fölmordul, miközben Galén átkarolja, és megfordítja.

Dübb!

Kimerevített filmkocka: anyu hátrakapja a fejét, neki Galén homlokának.

Pillanatfelvétel a frizsiderhez csapódó Galénról, aki egy egész élet tarkabarka hűtőmágnes-kollekcióját söpri le a földre.

Dübb, dübb, dübb!

Az állóképek mozgófilmmé változnak.

Anyu úgy tapad Galénra, mint a feltöltődött csomagolófólia, a kés a levegőben lebeg, készen arra, hogy kifilézze a srácot, akár egy tőkehalat. Sikoltok, de valami éktelenül csörömpöl a hátam mögött. Üvegcserep záporozik, elfojtja a hangomat.

Pontosan ez az egy másodperc kell Galénnak. Anyut megzavarja a zaj, elfordítja a fejét, így Galén lélegzethétközi időhöz jut, hogy kitérjen a penge elől, a teste helyett anyu a hűtőbe döfné a bökött, így az kicsúszik mosogatószertől síkos kezéből, és a konyha padlóján csattan.

Dübb... dübb!

Mindannyian figyeljük a kés pörgését, mintha a további fejlemények attól függénének, melyik irányban áll meg. Mintha a penge döntené el, ki teszi meg a következő lépést. Úgy hat ez, mint valami szünet egy lázálomban, esély, hogy a józan ész belopózzon, és gyökeret verjen. Ugyan már!

Tóraf elmosódott alakja suhan el mellettem, hajában flitterekként csillognak nappalink imént megsemmisült ablakának szilánkjai. A józan ész pedig mindjárt vissza is vonul, mint egy elijesztett

madár. Tóraf elgáncsolja anyámat, vizes nyiszorgás és halk nyögések fülsértő melódiájával terülnek el a műanyag padlón. Galén kírúgja a kést az előszobába, majd hasmánt rájuk veti magát. Kezek, lábak, karok, combok kaotikus kavargása nyomul beljebb a konyhába, mígnem már csak időnként látható egy-egy hadonászó végtag a nappaliból, ahol feltételezésem szerint még most is állok.

Saját életem szemlélőjeként figyelem a vakító káprázatot, ahogy összecsap két világom. Anyu és Galén. Ember és szirén. Poszeidón és Triton. De hát mit tehetek? Kinek segítek? Anyunak, aki tizenennyolc éven át hazudott nekem, azután megpróbálta lebökní a fiúmat? Galénnak, aki megfélekedezett a „tapintat” nevű apróságról, amikor azzal vádolta anyámat, hogy szökött halkirálylány? Tórafnak, aki... apropó, mi a nyavalyát művel Tóraf? Tényleg úgy szerelte le az imént anyukámat, mint az ellenfél amerikaifoci-csapatának irányítóját?

A gyors döntés sürgető kényszere most már frankón kiborító szintre fokozódik. Úgy döntök, hogy még mindig az a legjobb mindenkinek, ha sikítok – erőszakmentes, figyelemelterelő, és azon kevés tevékenység közé tartozik, amihez nagyon, de nagyon értek.

Kinyitom a számat, ám Raína leköröz – csak éppen az ő sikolya sokkal többet ér, mint amennyit az enyém ért volna, mivel szöveg is tartozik hozzá.

– Azonnal abbahagyni, vagy mindenkit kinyírok! – nyomul el mellettem egy isten tudja melyik századból való, leharcolt, rozsdamarta szigonnyal, amit valószínűleg az egyik hajóroncs-guberáló kirándulásán zsákmányolt. Úgy lóbálja meg hármuk előtt, mint valami dilinyós halász. A cápa ikszedik folytatásában. Remélem, nem veszik észre, hogy a fegyver hegye hátrafelé mutat, és ha a lány elsüti a szigonypuskát, fölnyársalja vele a kanapénkat meg a nagymama eső foltvarrási kísérletének gyümölcsét.

*A fenyegetés hat. A mezítlábas és teniszcipős rugdalózás abba-
marad – nem tudom, hogy félelemből vagy a megdöbbenéstől –, és
Tóraf feje megjelenik a konyhapult lapja fölött.*

*– Hercegnőm – mondja kifulladásra – kértelek, hogy maradj
odakint.*

– Emma, fuss! – üvölti anyu.

*Tóraf ismét eltűnik, majd kaparászás, püfölés, csapkodás és ká-
romkodás szimfóniája következik.*

*Raína a szemét forgatja nekem, morog valamit, és betrappol
a konyhába. Veszedelmesebb szögbe igazítja a szigonyt, megkar-
colja a fröcskölt mennyezetet, és rozsdá meg gipszkarton pereg
a padlóra, mintha koszos hó hullana.*

*– Egyikőtök mindjárt meghal – tekint a kapálózó végtagok hal-
mazára –, és pillanatnyilag nem nagyon érdekel, melyikőtök.*

*Még szerencse, hogy léteznek ilyen egyének, mint Raína. Az
ilyenek viszik előbbre a dolgokat. A magamfajták csak figyelik,
ahogy a Raína-félék előbbre viszik a dolgokat. Azután a magam-
fajták megjelennek a pult sarkánál, mintha segítenének, mintha
nem csak ott ácsorognának, és hagynák, hogy a szeretteik elagya-
bugyálják egymást.*

*Lesandítok az egymásba gabalyodott hármásra. Karba teszem
a kezemet, próbálom utánozni Raína imponáló dühét, de fogadni
mernék, csupán az elképedés látszik rajtam, hogy mi a szar volt ez.*

Anyu fölneéz rám, orrcimpája úgy remeg, mint a lepkeszárny.

*– Mondtam, hogy fuss, Emma – ripakodik rám, majd olyan
durván könyököl Tóraf szájába, hogy szerintem a srác lenyeli egy
fogát. Azután oldalba rúgja Galént.*

*A fiú felnyög, de elkapja anyu lábát, nem hagyja fölállni. Vért
köp maga mellé a linóleumra, és megragadja ellenfele két karját.
Anyu ellenszegül, hánykolódik, rángatózik, mint egy csapdába
szorult borz, és káromkodik, mint egy betintázott kocsis.*

Sosem volt kenyere a finomkodás.

Végül abbahagyja a vergődést, keze-lába erőtlenül hever a padlón. Legyőzték. Csupa könny a szeme.

– Emmának semmi köze ehhez – zokogja. – Még csak nem is tud rólunk. Vigyetek el engem, és őt hagyjátok ki ebből. Bármit megteszek.

Ez itt és most megerősíti, hogy anyukám Nália. Hogy Nália az anyukám. Mi a túró?

– Emma, nem fűtyülhetsz rám örökké. Nézz ide!

Meghökkenek. Tekintetem elszakad a lepukkant motel-szoba mennyezetétől, és flúgos anyámon állapodik meg.

– Nem fűtyülök rád – felelem, mert ez az igazság. A legpróbb mozdulatát is érzékelem. Amióta fölébredtem, az ajtó melletti kisasztalnál ülve hatszor tette keresztbe, és nyújtotta ki újra a lábát. Nyolcszor húzta szorosabbra lófarkát. És tizenkétszer kukkantott ki az ablakon. Úgy vélem, fogolyként kötelességem figyelemmel kísérenem elrablómát.

Anyu újra keresztbe teszi a lábát, könnyökölve előrehajol, állát tenyerére támasztja. Fáradtnak látszik.

– Beszelnünk kell erről az egészből.

Először fölhorkanok. Azután ráeszmélek, milyen képtelen – milyen képtelenül enyhén megfogalmazott – ez a kijelentés, és elnevetem magam. Mi több, olyan féktelenül nevetek, hogy az ágy fejlapja ritmikusan a falhoz ütődik. Anyu sokáig békén hagy, én meg a hasamat fogom, teleszívom és kiürítem a tüdőmet, mígnem végül természetes szünet áll be derűtségemben. Letörölgetem az örömtelen könnyeket, nehogy foltot ejtsenek a förtelmes, merev ágyterítón.

– Végeztél? – kezdi rázni a lábát anyu, ami nála a toporgás ülő verziója.

Felülök, a mozdulattól az ágyterítő úgy fodrozódik, mint egy hirtelen befagyott tó. Forog körülöttem a szoba, ami simán helyezésre pályázhat legkellemetlenebb élményeim tízes listáján.

– Pontosan mivel is?

– Szeretném, ha most komolyan viselkednél.

– Akkor talán nem kellett volna elkábítanod.

A szemét forgatva legyint.

– Attól a kis kloroformtól kutya bajod sem lesz.

– És Raínának?

Tudja, mit kérdezek, és bólint.

– Ő nagyjából mostanában tér magához. – Hátradől a székén. – Az a lány olyan vérmes természetű, mint egy makócépa.

– Mondja a hibbant nőszemély, aki bekloroformozta a saját lányát.

– Egy szép napon majd megérted, miért tettem – sóhajtja. – Nyilvánvalóan nem a mai a legszebb nap.

– Ne, ne, ne! – hadonászom föltartott tenyérrel az egyezményes elutasító jelet. – Ne játszd itt nekem a felelős szülőt! Ne feledkezzünk meg arról az apróságról, hogy tizennyolc tetves év telt el, *Nália!*

Tessék, kimondtam. Végre sor kerül erre a beszélgetésre. Látom az arckifejezéséből, büntudatosan lebiggyesztett ajkából.

Nália, a Poszeidón-házi hercegnő bosszantó higgadtsággal kulcsolja össze ölbe tett kezét.

– Az az érzésem, hogy magad is titkolsz ezt-azt. Én hajlandó vagyok föltárni a titkaimat, ha te is.

Hátrakönyökölök.

– Az én titkaim a te titkaid, nem emlékszel?

– Nem – rázza a fejét. – Nem a kilétedről beszélek, hanem arról, hogy kiknek a társaságába keveredtél. És miket hallottál tőlük.

– Galén mindent elmondott neked, mielőtt elment Gromért. Ugyanannyit tudsz, mint én.

– Jaj, Emma – telítődik szánakozással a hangja. – Ezek hazudnak. Grom meghalt.

Ezt nem vártam.

– Miből gondolod?

– Abból, hogy én öltem meg.

Érzem, hogy elkerekedik a szemem.

– Micsoda?

– Baleset volt, nagyon hosszú idővel ezelőtt, de biztosra veszem, hogy az új barátaid nem hiszik el. Galén és Tóraf nem Gromért mentek, Emma. Meggyőződésemm, hogy egész szíréncsapattal térnek vissza, hogy letartóztassanak. Különben miért hagyták volna itt Rainát az őrzésekre?

– Talán mert úgy viselkedtél, mint egy elmebeteg.

– Bárcsak arról lenne szó!

Kell egy kis idő, hogy megemésszem a hallottakat, és anyu nyugton is hagy. Egyre azt hajtogatom magamban, hogy halottnak hiszi Gromot. Mármint tényleg, komolyan azt hiszi, hogy meghalt. Ez néhány dolog újragondolására késztet.

Látni sosem láttam még Gromot. Csupán annyit tudok róla, amennyit Galén mondott. Az a nagy helyzet, hogy Galén korábban is hazudott már nekem. Liftezik a gyomrom a felismeréstől, hogy talán most is hazudott. De miért tette volna? Hogy biztosan ne segítsen anyunak megszökni?

Galén és Tóraf talán olyan szörnyetegek, hogy képesek újra átverni, mert el akarják fogatni anyámat?

Ugyanakkor nem felejtettem azt a tényt, hogy a saját anyám is hazudott nekem. Tizenennyolc tetves éven át. Azután elkábított, elhurcolt, és bedugott valami koszfészek motelba, amiről búzlik, hogy kábé 1977 óta nincs kifestve. Viszont a hét közepén járunk, vagyis én mulasztok az iskolából, ő meg a munkájából. Nem rángatott volna ki bennünket az életünkből, ha nem tartja súlyosnak a helyzetet.

Azonkívül vallomásától mintha hirtelen megöregedett volna, szája lebiggyed, tekintete fáradt, összeroskadva ül a széken. Valóban halottnak hiszi Gromot.

Miután nem szól többet, széttárom a kezemet.

– Légy szíves, mondj el mindent. Ez az apránként adagolás az agyamra megy.

Tényleg marhaság.

– Igazad van, bocs – húzza kilencedszer is szorosabbra lófarkát. – Rendben. Mivel tudsz Gromról, feltételezhetően azt is tudod, hogy párba kellett volna állnunk.

– Igen. És tudok a veszekedésekről meg az aknarobbánásról is.

Anyám alsó ajka megremeg. Anyu nem bőgőmasina. Nehezen hihető, hogy ilyen ősrégi história még mindig ennyire hasson rá. És apukám nevében tulajdonképpen neheztelek ezért. Elvégre most egy másik embert gyászol. Jó, nem embert, hanem szirént. Amikor apukámról beszél, nem szokott így viselkedni, pedig apu nem sokkal több mint két éve halt meg. Grom pedig anyu számára évtizedek óta halott.

– Hadd találjam ki. Ugye, azt mondták neked, hogy Grom túlélte a robbanást? – Szinte remeg a dühtől. – Hát közlöm, hogy nem élte túl. Mire magamhoz tértem, vége volt. Egyáltalán nem észleltem őt többé.

– Pontosan ezt mondta rólad Galén. Hogy sehol sem találtak.

Ezen töpreng egy kicsit.

– Emma, ha egy szirén meghal, többé nem észlelhető – magyarázza azután. – Mi Grommal a világ túlsó feléről is észleltük egymást, édesem. Egyszerűen olyan... kapcsolat fűzött össze bennünket.

Ez fáj. Galén azt mondta, Gromot és Náliát mintha kezdettől fogva egymásnak teremtették volna. Azt hittem, ez nevetséges érzélgősködés. De akkor még nem tudtam, hogy Nália meg az anyám egy és ugyanaz a személy. *Hát apukátmat egyáltalán nem szerette?*

– Szóval még csak nem is kerested? Egyszerűen a legrosszabbat feltételezted, és nekivágtál a szárazföldnek?

Valahogy kicsit jobban érzem magam, ha így fogalmazom meg.

– Emma, nem észleltem őt...

– Az meg sem fordult a fejedben, hogy a robbanás esetleg összezavarta az észlelőképességedet? – fakadok ki. – Mert Galén szerint Grom érzékei a robbanás után egy időre kissé eltompultak. De téged még a nyomkövetők sem észleltek többé.

Rám pislog. Kinyitja a száját, azután becsukja. Végül arcába szökik a vér, és szinte látom, hogy bekattan az a bizonyos lakat. Ennyit a titkok feltárásáról.

– Grom meghalt, Emma. Galén eszközül használt téged, hogy a közelembé férközhessen.

– Ezt hogy érted? – teszem le a lábam a padlóra.

– Úgy értem, Emma, hogy Galén azért alakította ki veled ezt az egész romantikus kis kapcsolatot, hogy elnyerje a bizalmadat, és szembefordíthasson velem. Galén

a Triton-házból való, édesem. Semmi szín alatt nem kötné magát egy...

– Félvérhez – fejezem be anyám helyett a mondatát. Harag és fájdalom kavargog a gyomromban. A szirének szemében a félvérek visszataszítóak. Eszembe jut minden csók, minden érintés, minden bizsergés, ami lezajlott köztem és Galén között. Az olthatatlan tűz, amit érzek, ha egyszerűen véletlenül hozzám sűrűdik. Csakugyan tudna ilyesmit színlelni, ha valójában gyűlölné? Korábban is hazudott nekem. Ez is hazugság lenne? Csak azért változtatta meg a meséjét, hogy maga mellett tartson?

Pillanatnyilag csak azt tudom elképzelni, hogy szerettem valamilyen módon hazudik nekem, és egyetlen módon deríthetem ki, melyikük: ha szembesítem őket egymással.

Egyértelmű, hogy ha Galén csak azért vállalta ezt az egész vesződséget az elcsábításommal, mert anyám közelébe akart jutni, akkor mindenképpen a kopóját, Raínát fogja ránk uszítani, hogy kiszagoljon bennünket. Biztos, hogy Galén utánunk fog jönni. Akkor pedig vagy Gromot hozza magával, miként állítja, vagy pedig a szirénecsapatot, hogy letartóztassa anyukámat.

Ha kikottyantom anyunak, hogy Galén üldözőbe vesz minket, akkor tovább fog menekülni. Azt hiszi, mindkettőnk veszély fenyeget. Sehol nem lesz maradása. Márpedig valahogy módot kell találnom, hogy összehozzam őket, ugyanakkor garantáljam a biztonságunkat.

Kezdem azt hinni, hogy az élet szívás.

Könnyek szöknek a szemembe, valódiak ugyan, de nem azért, amiért anyu reméli. Bólint, vonásaira megtévesztett együttérzés ült.

– Sajnálom, édesem. Tudom, hogy valóban vonzódtál hozzá.

Én is bólintok, és a szavak, amiket most kényszeríték ki magamból, vagy igazak, vagy nem.

– Tiszta hülye voltam, anyu. Mindent elhittem neki. Ne haragudj, hogy nem szóltam róla!

Föláll a székről, mellém ül az ágyra, és fél kézzel átölel.

– Édesem, nincs miért haragudnom rád. Először kóستoltál bele a szerelembe, és Galén kihasznált téged. Szívesen mondanám, hogy ez csak sziréntulajdonság, de bármelyik emberfiúval is megtörténhetett volna. Itt vagyok veled. Mi ketten összetartunk.

Hangjának őszinteségétől icipicikének érzem magam. Nem elég a saját fájdalma, Grom elvesztésének újbóli átélése, most még miattam is szenved, és azért, amit nálam Galén elvesztésének vél. Hogy valóban elveszítettem-e Galént, az majd kiderül, de mindenképpen hagyom, hogy anyu átöleljen, mert nincs bátorságom a szemébe nézni.

– Megyek zuhanyozni, lemosom magamról az út porát – szólal meg végül. – Azután nézünk valami vacsorát, és együtt kifundáljuk, hogyan tovább. Rendben?

Bólintok, megcsorítja a vállamat, és hamisítatlan anyás mosolyt villant rám, majd bemegy a fürdőszobába. Amikor meghallom, hogy behúzza a zuhanyfüggönyt, fölveszem a telefont.

– Halló? – válaszol Galén óvatos hangja.

– Szia! – köszönök éppolyan óvatosan. A háttérből tompa, egyenletes zajt hallok, nem tudom, honnan beszél.

– Emma! – sóhajtja a telefonba. Hangja egyszerre fáj és lázba hoz. Fáj, mert hátha igaza van anyunak, és Galén kihasznál. Lázba hoz, mert hátha téved, és Galén tényleg

annyira szeret, hogy most úgy beszéljen, mintha a hívásommal teljessé tettem volna az életét. – Mi történt? – kérdezi.

Mielőtt válaszolhatnék, Rainát hallom a háttérből:

– Már megmondtam, mi történt. Az anyja bedilizett, mint a kifogott hal.

Vigyorgok, de azután büntudatosan lesek a fürdőszoba felé.

– Hát igen, jócskán – fogom halkabba a hangomat. – Valami szállodafélében vagyunk... – A lehető legkevesebb zajt csapva kotorászom az éjjeliszekrény fiókjában, a kereskedelmi szálláshelyeken szokásos cégjelzéses papírokat keresem. Kiemelem a jegyzettömböt. – A város külső részén, a Budget Motelban.

– Tudom – feleli. – Rachel az anyukád hitelkártyája alapján lenyomozott benneteket. Már úton vagyunk hozzátok.

Hát persze, hogy Rachel megtalált bennünket. Maffiás múltja azt jelenti, hogy olyan praktikus készségek „svájcbicskájával” rendelkezik, amiket mások jobb, ha nem is sejtenek. Csak azt nem fogtam föl, hogy ilyen hamar a nyomunkra bukkan. Többé nem fogom alábecsülni a képességeit.

A hangból ítélve Galén most mintha letakarná a kezével a telefont. Valami megzörren a fürdőszobában, és visszalököm a noteszt a fiókba.

– Nincs sok időm – suttogom a telefonba. – Anyu zuhanyozik, de nemsokára kijön. – Ráeszmélek, hogy anyu rövid ideig szokott zuhanyozni, nem azért, mert forgalmas sürgősségi osztályon dolgozó ápolónő, aki örökösen készen áll arra, hogy szolgálatba hívhatják, hanem mert hozzám hasonlóan nem élvezi a forró víz fényűzését. Vastag szirénbőrrel nem érzékeli a hőt. Számára – és most már számomra

is – a zuhanyozás csupán higiénés kérdés. Már egyikünk sem ácsorog élvezetből a zuhany alatt. – Galén, anyu azt hiszi, hogy Grom meghalt – bukik ki belőlem. – Azt képzeled, hogy le fogjátok tartóztatni a meggyilkolásáért.

Ezt titkolni akartam addig, amíg nem láthatom személyesen, hogyan reagál Galén, de nem bírtam magamban tartani. Most lehetőséget adtam Galénak, hogy előálljon valami hihető históriával. Mármint ha nem eddig is az igazságot mondta.

– Emma – szólal meg rövid hallgatás után –, Grom itt ül mellettem. Nem halt meg. Miért képzeled anyukád halottnak?

A hangja azonban furán cseng. Valami nem stimmel. Vagy minden rendben? Csak ész nélkül parázom?

– Nincs időm megmagyarázni. Mintha most zárta volna el anyu a zuhanyt.

– Gondolod, hogy ha telefonon beszélne velem, akkor elhinné?

Egy pillanatig tűnődöm ezen. Lehet, hogy azonnal véget vethetnének ennek az örületnek. Jöjjön Grom a telefonhoz, és cseverésszen addig anyámmal, amíg anyu meg nem nyugszik, hogy ő az. De anyu annyira hajthatatlan, hogy Galén nem megbízható, ezért valószínűleg ezt is csak cselnek vélné. Akkor pedig már tudná, hogy fölhívtam Galént, és bennem sem bízna többé. Az a legjobb megoldás, ha személyesen hozzák el ide hozzá Gromot – ha Grom valóban él.

Fájdalmas ebben az összefüggésben gondolkodnom. Hogy Galén nekem is hazudhat és alakoskodhat. Ezért szükséges tárgyi bizonyíték – a két lábon járó, hús-vér Grom.

– Nem hinné el, hogy Grom az. Ide kell őt hoznod.

Bosszúsan szuszog.

– Idehallgass, Emma – mondja, és bután jobban a fülem-hez szorítom a telefont. – Tartsd föl anyukádat! Körülbelül kétórányira vagyunk tőletek. Ne hagyd, hogy megint odébbálljon!

A szememet forgatom.

– Na persze, a múltkor hülye voltam, hogy hagytam magam elkábítani. Igazán előre láthattam volna, hogy ez fog történni.

Szinte hallom Galén vigyorgását.

– Jó légy, angyalhal! Hamarosan ott vagyunk.

Leteszem a telefont, és pár másodpercig bámulom a számköré ragadt koszt. Ez a telefon, ez az elhanyagolt motelszoba alighanem sok mindent látott már a maga idejében. De azt kétlem, hogy effélét hallhatott. Olyan beszélgetést, amelyben egy halkirályfi egy volt maffiatag dörzsölt módszerének felhasználásával igyekszik előkeríteni egy halott halhercegnőt meg annak félig ember leányát.

– Azt hittem, hogy megbízhatunk egymásban, édesem.

Anyura meredek, aki karba tett kézzel áll a fürdőszobaajtónál. Felöltözve. Szárazon. A zuhanyból még most is zubog a víz. Anyu nyilván mindent hallott.

– Nem tudod biztosan, hogy a fiú hazudik – mondom neki, és próbálok nem feltűnően nyelni.

– Csomagolj! Elmegyünk.

– Grom a kocsiban ül Galénnal – veszem föl újra a telefont, és anyu felé nyújtom a hallgatót. – Beszélhetsz vele, ha nekem nem hiszel.

Odalép hozzám, és elveszi a telefont. Addig bámulja, amíg a kagyló türelmetlen foglaltsági jelzést nem kezd hallatni. Akkor lecsapja.

– Ez csak trükk, Emma. Csomagolj!

– Én nem megyek.

– Jaj, dehogynem!

Csak most fogom föl, hogy anyukám valószínűleg lebirkózna. Telivér szirén. Keményebbek a csontjai, vastagabb a bőre, izmosabb a felépítése. Galénnal és Tóráffal verekedett. Azonkívül a tekintetéből most kiolvasható a létfenntartó ösztön, az elszántság, hogy nehéz döntést hozzon. És már eddig is bizonyította, mire képes, hogy engem „megóvjon”.

Furcsa érzés, ha az ember így méregeti az anyukáját. Annyira furcsa, annyira természetellenes, hogy gondolni sem akarok rá. Szóval nem tudom itt tartani anyukámat. Biztosan kínálkozik majd másik alkalom. Valahol, valamikor újra szembesítem majd Galénnal.

– Meg fognak találni bennünket.

– Majd meglátjuk – feleli.